

Угоднікова О. І.,
канд. екон. наук, доцент,
доцент кафедри туризму і готельного господарства;
Барабанова А. В.,
студентка кафедри туризму і готельного господарства,
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

ЗЕЛЕНИЙ ТУРИЗМ НА ПВДНІ УКРАЇНИ

Тема зеленого туризму актуальна в наш час, бо все більше людей розуміють важливість природи у житті. Адже природа – одна з важливих складових нашого світу. Та ні для кого не секрет, екологічна ситуація у містах залишає бажати кращого. Через це мешканці мегаполісів бажають відпочивати на природі.

Ознайомлення туристів з культурою країн, релігією, історією та природнім потенціалом. Зелений туризм відкриває нові можливості: городяни їдуть у села чи хутори пожити зовсім іншим життям, це повернення до першоджерел. Цей вид туризму дає можливість мешканцям міст відпочити в садибах або котеджах.

На сьогоднішній день все більшою популярністю, насамперед, у жителів мегаполісів, користується такий різновид відпочинку, як зелений туризм. Зелений туризм (інші його назви – сільський, аграрний, екологічний туризм) за визначенням – відпочинок у сільській місцевості. Зелений туризм в Україні може по праву стати візитною карткою нашої країни. Розвивається він поступово і планомірно.

Зелений туризм включає також пізнавальний елемент, туристи знайомляться з сільськими традиціями та культурою, народними промислами та ремеслами. Зелений туризм – це не тільки споглядання, але й активна участь у житті села. Туристи ведуть сільський спосіб життя, вони живуть в затишних садибах, збирають гриби та ягоди, ходять на полювання та риболовлю, допомагають у полі, при бажанні можуть навчитися їздити верхи на коні, виготовляти горщики з глини, плести вироби з лози та доїти корову. Також туристи беруть участь у народних обрядах та гуляннях. Найактивнішими регіонами розвиваючими зелений туризм на своїй території, вважаються Закарпатський, Київський, Львівський та Полтавський. З кожним роком до цього списку додається все більша кількість регіонів, які роблять все можливе, щоб зелений туризм досяг максимального розвитку на їх території [1].

Дивлячись на цю інформацію, можна вважати, що зелений туризм все ще розвивається і має попит між людьми різного віку. Тому вирватися хоча б на пару тижнів із галасливого та курного міста, пожити у злагоді з природою, дихати свіжим повітрям, харчуватися тільки натуральними та свіжими продуктами, пити джерельну воду та парне молоко для багатьох є раєм на землі.

Список літератури:

1. Зелений туризм в Україні. Електронний ресурс. – URL: http://www.zeleniyturizm.com.ua/ua/zelenyy_turyzm/zelenyy_turyzm_v_ukrayini/

УДК 331.101

Семирга Л. І.,
магістрант кафедри туризму;
Архипова Л. М.,
д-р техн. наук, професор,
завідувач кафедри туризму,
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

РОЛЬ ВІЛЬНОГО ЧАСУ ЛЮДИНИ У ВІДНОВЛЕННІ ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ НА ПРИКЛАДІ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ

Світові тенденції спонукають споживачів раціональніше розпоряджатись вільним часом, адже в ХХІ ст. з'явилися нові пріоритетні категорії якості життя. Важливим фактором в даному питанні є кількість вільного часу та об'єм праці, який людині доводиться виконувати. На відміну від тенденцій в розвинених країнах Європи та світу, українська система норм праці та відновлення трудового потенціалу залишається на проміжному етапі поміж радянською, котра вже застаріла, та не допрацьованою сучасною. Саме тому варто ширше розглянути питання рекреації в межах не тільки санаторно-курортної діяльності, але і її нових форм.

Звичайно, сучасні напрацювання вітчизняних вчених базуються на теоретичній основі радянських науковців, зокрема М. С. Мироненко, І. Т. Твердохлюбова, В. С. Преображенського, І. Зоріна, В. Квартальнова, О. О. Бейдика та ін. Проте, суттєво менше згадується такий науковець, як Джордж Торкільдсен, котрого світ вважає «батьком-засновником» рекреаційного менеджменту та одним з перших найвідоміших дослідників організації вільного часу та відпочинку людини [1]. Тільки на початку ХХІ ст. розвиток рекреаційної галузі науковці розпочали прямо пов'язувати зі структурою вільного часу населення, складовою якого і є «рекреаційний час» [2].

Необхідним є усвідомлення суспільством недооціненої важливості рекреації та необхідності правильної організації вільного часу людини, задля досягнення ефекту відновлення трудового потенціалу. За словами Йоанни Вуйчик, вільний час – це час, який не присвячений посиленій роботі (звичайній та додатковій), систематичній освіті, задоволенню елементарних фізіологічних потреб та постійним домашнім обов'язкам, а саме той час, котрий можна використовувати для відпочинку, незалежно від того, наскільки аргументована правильність його організації чи доцільність обраного методу його використання [3]. Тому можна стверджувати, що весь позаробочий час людини не варто вважати вільним і призначеним для рекреації. Відкинувши всі вище